சொல்லில் உறைந்து போதல்

முல்லை முஸ்ரிபா

...அறியட்டும் அவன்
என்னிடமும் வன் சொற்களுண்டு
எறிந்தால் பொசுங்கிடுவான்
எனினும் எறிவதில்லை
ஏனெனில் நான் மனிதன் என்பதனால்

அவாவுறும் நிலம் (2009)

... இனி யென் செய்தல் தகுமென
மனமலறித் துடிக்குங்கால்
ஆத்மாவுக்குள் நுழைந்து
மெல்லெனச் சாந்தி சொல்லும்
என் கவிதைகள்

இருத்தலுக்கான அழைப்பு (2003)

முல்லை முஸ்ரிபா

சொல்லில் உறைந்து போதல்

காலமும் காலநிமித்தமுமாக உயிர்த்தெழும் கவிதைகள்

●**சொல்லில் உறைந்து போதல்** ●கவிதைகள் திரட்டு ●முல்லை முஸ்ரிபா ●●மஃரிபா மஃஸீர் ●தண்ணீரூற்று, முள்ளியவளை, இலங்கை ●முதற்பதிப்பு: ஜூன் 2014 ●பக்கங்கள்: xii+108 ●தாள் அளவு: 18x12cm ●பக்க வடிவமைப்பு அம்ரா கிராபிக்ஸ், கிண்ணியா (0775153943) ●அச்சுப் பதிப்பு: சிசார பிரின்ற் வே ●வெளியீடு: வெள்ளாப்பு வெளி, 391B, பறகத் மஹால், ஜயந்த வீரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 10, இலங்கை ●வெளியீட்டு எண்: 003

●**Sollil Urainthu Pothal** ●Collection of peoms ●By Mullai Musrifa ●●Mahrifa mahzoor - thanniyoottu, Mulliyawalai, SriLanka ●First Edition: June 2014 ●Pages: xii+108 ●Size: 18x12cm ●Lay-out Design: Amra Graphics & Printers, Kinniya (0775153943) ●Printed by: SISARA Print Way ●Puplication: Wellappuweli, 391B, Barakath Mahal, Jayantha Weerasekara Mawatta, Colombo- 10, Sri Lanka. ●Hotline: +94713077177 ●Email: mullaimusrifa@gmail.com ●**ISBN - 978-955-0280-03-2** ●Price: 300.00

வெள்ளாப்பு வெளி

வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தைத்
தேடிக்கொண்டேயிருக்கும்

ஆதலினால் உணர்வலைகளில் துடித்தபடி உள்ளே
அலைந்து திரிகிறது ஒரு சொல்

என் கவிதைச் சொல்லின்

அட்சரமான

மனைவி மஃரிபா பேஹம்

உச்சரிப்பான

செல்வங்கள் அஹ்மத் ஷௌகி மிதா மர்யம்

ஆகியோரின்

உச்சமான அன்புக்கு

புலரிச் சொற்கள்

முல்லை முஸ்ரிபா ஈழத்துக் கவிதைச் செல்நெறியின் முக்கிய செலுத்து புள்ளிகளில் ஒருவர்.

வதைபட்டுச் சிதைகிற வாழ்வின் மீதான கவிதைகளான 'இருத்த லுக்கான அழைப்பு' (2003) மண்ணின் சிறகுகளால் பறத்தல் பற்றிய கவிதைகளான 'அவாவுறும் நிலம்' (2009) ஆகிய திரட்டு களைத் தந்தவர்.

என் மனசின் வரைபடம், எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல், மண்ணிறத்தவன் கவிதை ஆகிய திரட்டுகளைக் கைவசம் கொண்டுள்ளார்.

தேசிய சாகித்ய விருது (2004), கொடகே தேசிய விருது (2010), தேசியசாகித்யசான்றிதழ் (2010), வடக்குகிழக்குமாகாண இலக்கிய விருது (2004), வடமாகாண இலக்கிய விருது (2010), இளம்படைப் பாளிக்கான கௌரவ விருது (2002), வன்னிச் சான்றோர் விருது

(2006), யாழ் முஸ்லிம் இணையத் தளத்தின் மூத்த படைப் பாளிக்கான சிறப்பு விருது (2011) என்பவற்றை முஸ்ரிபாவின் கவி தைகள் சூடியுள்ளன. முஸ்ரிபா இலக்கியப் புலத்தில் படைப்பாளர், கவிதைத் திறனாய்வாளர், பத்தி எழுதுநர், இலங்கை வானொலி யின் ஒலிபரப்பாளர் என ஒரு பக்கமும், கல்விப்புலத்தில் அதிபர், விரிவுரையாளர், வளவாளர், முதன்மை ஆசிரியர், பாடநூலாக் குநர் என இன்னொரு பக்கமுமாக வினையாற்றுகிறார்.

கவிதைகளில் உறைந்து போன முஸ்ரிபாவின் பேனா மனம் சொல்லில் உறைந்து போய் துடித்தெழும் கவிதைகளாக வெளிப் படுகிறது.

முல்லை முஸ்ரிபாவின் பேனா மேலும் பிரகாசிக்க வெள்ளாப்பு வெளி பிரார்த்திக்கின்றது.

வெள்ளாப்பு வெளி
2014 ஜூன் 28

சொல்லிருந்து வெளியேறுதலும் அதனிடம் தஞ்சம் கிடத்தலும்

கவிதையில் வாழுதல் அல்லது வாழ்தலின் கவிதை என்பது என் னளவில் ஆத்மாவின் துடிப்பாய் இருப்பதனால் அடிக்கடி சொல்லில் உறைந்து போகிறேன். அல்லது சொற்கள் எனக்குள் உறைந்து போகின்றன.

அத்தகைய சொல்லில் கிடக்கும் போது கவிதையாய் ஊறத் தொடங்கி விடுகிறேன். அத்தகைய ஊற்றிலிருந்து வெளியேறும் போது கவிதையாய் ஊரவும் முடிகிறது.

கவிதை என்பது வெறும் சொல்லல்ல அது இரத்தத்தின் சொல்; வியர்வையின் சொல்; கண்ணீரின் சொல்; சிதழின் சொல்; சில வேளை பன்னீரின் சொல், மண்ணின் சொல்லும் கவிதை தான்.

சொற்களின் வெளி அரூபமானது; சூட்சுமம் நிறைந்தது; வசீகரமா னது; வியாபித்துப் பீறிட்டெழுவது; உணர்வில் பொங்கிப் போவது.

அத்ததகைய சொற்களுக்குள் அடைபட்டுக் கிடத்தல் என்பதும் மற்றவர்களால் வீசப்படும் சொற்களுக்குள்ளும், சொற்களுக்குப்

பின்னாலுமான நிலைவரம் குறித்தும் நான் என் சொல்லளவில் மௌனித்து உடைந்து கிடத்தல் என்பதும் சொல்லற்ற வெளியை எனக்குள் கட்டமைப்பதுண்டு.

எனினும் உணர்வில் பொங்கும் அத்தகைய சொற்களைப் பொறுக்கி பக்குவம் கெடாமல் அடைகாத்து குஞ்சுகளாய் பறந் தெழும் தருணங்களில் மீண்டும் அத்தகைய சொற்களிடமே தஞ்சம் கிடக்கிறது என் மனசு.

சொல் சிறகாகிறது. சொல் பெருவெளியாகிறது.

சொல்லிருந்து சிறகெடுத்தபடி
முல்லை முஸ்ரிபா
2014 ஜூன் 30

நன்றியில் உறைதல்

- பின் அட்டைக் குறிப்பு கவிஞர் சிவசேகரம்
- அட்டை வடிவமைப்பும் தளக்கோலமும் அம்ரா கிராபிக்ஸ்
- என் அன்புக் குழந்தைகள் அஹ்மத் சௌகி, மிதா மர்யம் உள்ளிட்ட குடும்ப உறவுகளுக்கும்
- கவிதைகளின் உறைவிடங்களான...
  - விடிவெள்ளி (சொல் புதிது, ஆறாம் விரல்) - அல்ஹஸனாத் - தினகரன் - மீள்பார்வை - எங்கள் தேசம் - கலைக்கேசரி - படிகள் - மல்லிகை - தமிழ் நயம் (றோயல் கல்லூரி ஆண்டு மலர்) - இலக்கிய மஞ்சரி (இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், முஸ்லிம் சேவை) என்பவற்றுக்கும்
- என் கவிதைகள் குறித்து அறிமுகக் குறிப்புகள் எழுதியவர்கள், ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியவர்கள், எதிர்வினையைப் பதிவு செய்தவர்களுக்கும்
- வெள்ளாப்பு வெளியோடு இணைந்து செயலாற்றுவோருக்கும்
- என்னிடம் எப்போதும் கவிதை கேட்பவர்களுக்கும்
- மனிதமுள்ள முகங்களுக்கும் என் நன்றியின் உறைவிடம் உரியது
- மீதமிருக்கும் ஒரு நன்றி எப்போதும் போலவே என்னை வருத்தும் முட்களுக்கும் வருடும் பூக்களுக்கும் சொந்தமானது

சொல்லில் உறைதல்

உயிர்ப்பு-1 **1**. காலத்தைக் கூவுபவன் **2**. ஜனநாயகம் அல்லது வைன்கொடுக்கப்பட்டபொம்மை**3**. பூர்வீகத்தின்வசீகரம்**5**. தேர்தல் குறித்தான குறுஞ்செய்தி மூன்று **7**. வண்ணத்துப் பூச்சிகளால் நிரம்பியிருக்கும் வீடு **9**. உடைகிறது அவாவும் மனசு **10**. மரணம் எனும் வீடு **11**. நித்தியமற்ற அமைதியின் பயங்கரம் **13**. அரவம் மாதிரிப்படம்**14**. வாய்வறண்டபாலைவனம்வார்த்தைபாறாங்கல் **16**. ஆரியவதி: இருபத்தைந்தாம் சிலுவை **18**. புல்லாங்குழலில் நரம்புகள் உயிர்த்தன **20**. தொண்ணூற்றொன்பதாவது செல்வழி அழுத்தவும் கிருமிகள் வெளிப்படும் அறை **22**. மனம் கண்டல்காடு **24**. நிலமும் நிலம் நிமித்தமுமான திணைக் கவிதைகள் ஐந்து **26**. சூழப்பட்டவன் கவிதை **33**. வாழ்தல் எனும் புதிர் **35**. நேரமின்மையின் வாசிப்பு **36**. குழிவெட்டுபவனின் புராணக் கதை **38**. நுரைத்து நுரைத்து **40**. பனிமொழியில் உறையும்

பறவைகளின் நாளைய பாடல் **41**, நான் எறும்புகளின் இனிப்பு **43**, மனசைச் சுற்றின **45**, ஆரஞ்சுப் பழம் **46**, தூசு **47**, அடைக்கும் தாழ் **49**, மேய்ந்து திரிகிற காடு **51**, நான் நதியாகி நடத்தல் **53**, அந்நியமாதல் **55**, யன்னல் கண்ணாடி **57**, என்னைத் துரத்திய சாத்தானின் மரணம் **58**, தும்மி **60**, காலம் குறித்து மூன்று குறுங்கவிதைகள் **61**, மகன் **63**, தாயன்பைப் பாடுதல் **64**, மனம் தேக்கம் காடு **67**, என் மீது ஏவப்பட்ட பிசாசுகள் **69**, எச்சங்களில் உயிர்க்கும் கவிதை **71**, நசிவுகள் **73**, கடலருகு ஊரிழந்த படகு நிலக்காரன் **75**, நெரிசலில் **78**, வெள்ளை நிறத்தின் மரணம் **79**, அலைகளை வாசிப்பவள் பற்றிய காற்றின் குறிப்பு **81**, மரமேறிகள் **84**, பேரீச்சம்பழத்தின் முறை கேடற்ற வாக்குமூலம் **86**, காற்றும் மௌனித்த **88**, வர்ணங்கள் உறிஞ்சும் நிலவு **89**, அபேபாலவின் பேனா பீச்சிய புதிய புராணக் கதை **91**, வெற்றுக் கலசமாகி **94**, இசைத்தல் மரத்துப் போன பியானோ **95**, வன்முறையால் நிழற்றப்படும் பொழுது **96**, ஊதா நிறப் பூக்கள் **98**, வனாந்தரங் களில் பசித்தலையும் காதல் **99**, முரசம் **100**, கழுத்தை நெரித்துக்கொள்பவன் **101**, தொப்பி வியாபாரி **104**, துப்பாக்கிகள் வர்ணந் தீட்டுகின்றன **105**, மௌனத்தின் பூட்டுக்களால் **107**, உயிர்ப்பு-2 **108**

உயிர்ப்பு 1

உம்மம்மாவின் கண்கள்
குழி விழுந்து பஞ்சையாயின
அருகிருக்கும் பொருளையோ குரலையோ
அடையாளம் காண முடிவதில்லை அவளால்
ஆனாலும்
ஆலடிச் சந்தியில் தொடங்கி
அதனது உயிர்ப்புச் சிதறாமல்
ஊரினது ஈர வரைபடத்தை
முழுதாய் கவ்வியிழுத்து வருகின்றன
அவளது முகத்திலும் அகத்திலுமான
உணர்வின் ரேகைகள்
என்
கண்களுக்குள்
வெளியாயின

2009 ஒக்டோபர் 20

காலத்தைக்கூவுபவன்

வியாபாரத்தைக் கூவுபவன்
வியர்வையால் நிரம்பியிருக்கிறான்
நம்பிக்கைச் சுடர் கண்களிலெரிய
நாளைக்கான நிமிசத்தை விதைக்கிறான்
அயர்ந்துபோகும் ஜீவிதப்பிடிப்பை
தன் மதலையரின்
சிரிப்பொலி கொண்டு களிப்புறுகிறான்
குழந்தையரின்ரூபம்
தன் வரைபடத்தில் விரிய
வியாபாரத்தை உற்சாகமாய் கூவியபடி
மீண்டும் மீண்டும் அலைகிறான்
அவனது கூடையில் வழிகிறது
இல்லாமையின் உள்ளமை

2009 நவம்பர் 04

ஜனநாயகம் அல்லது
வைன்கொடுக்கப்பட்ட பொம்மை

ஆலாபனைகளோடு ஆட்டம் தொடங்கிற்று
வைன் கொடுக்கபட்ட பொம்மை
வலய நிற்கும் தலைகளும் ஆடுகின்றன
அல்லது ஆட்டப்படுகின்றன.

உன் பழுக்கேறிய புனித கைகளில்
பொம்மை ஆடுவது கண்டு
வியக்கின்றனர் சிலர்
கொரூரமெனக் கொதிக்கின்றனர் வேறும் சிலர்
அதுவொரு பொழுதுபோக்கென
ரசித்துவிட்டு விலகுகின்றனர் இன்னுஞ் சிலர்

பொம்மை

அறுபத்து ரெண்டு ஆண்டுகளாயும்
விதவிதமாய் கூத்துக் காட்டுகிறது
அது வைன் கொடுப்பவரின் கலை
என்கிறேன் நான்.

சட்டென்று
அதி நவீனமாய் ஆட்டம் தொடங்கிற்று
மந்தைகளாயின லட்சம் தலைகள்

நானும்
வைன் கொடுக்கும் பொம்மையை
பரிசுத்த கரங்களில் ஏந்துவேன் எனில்
எல்லாத் தலைகளும் பொம்மைகளாகும்.

2009 டிசம்பர் 05

பூர்வீகத்தின் வசீகரம்

நிலமும்
நிலத்தின் மீதெழும் தீராக் காதலுமாக
அடர்வன இருள் பிழிந்து நடந்தேகுகிறேன்
இன்னும் ஈர விழிகளுக்குள்
ஆழ் விரிபடமாய் மண் மேவுகிறது
மனம்

நெடுந்தூசெழுந்து அலைகிற காற்றிலும்
தேடுகிறேன் பூர்வீகத்தின் ரேகை
காய்ந்து சருகெழுந்து படர்கிற
வரட்சியின் கொடியில்
தளிர் ஈரம் பற்றியதான கனவுகள் பூக்கின்றன

மண்ணைக் கிளறுகின்றேன்
வேர் நீண்ட காலடியின்

ஆதிச் சுவடும் எழுந்து
என் நரம்புகளில் பொங்குகிறது
மேலும் கண்களுக்குள் அகல விரிகிறது
பூர்வீகத்தின் அதீத வசீகரம்
ஏழாயிரத்து அறுநூற்றுச் சொச்ச நெடுநாட்களின்
பின்னொரு பொழுதில்
எனது சூரியன்
நீராவியில் முகம் கழுவிற்று

விடியலை அள்ளி முகங்களில் அப்பும்
முகமற்ற முகங்களில்
அழகு வழிந்தோடிற்று

அதி வண்ண நிறப்பூக்களும் நீயுமென
கனவுகள் என்னுள்
வியாபிக்கத் தொடங்கின.

2010 ஜனவரி 01

தேர்தல் குறித்தான குறுஞ்செய்தி மூன்று

i.+94721360320

தேர்தல் காலத்து வன்மம்
ஜனநாயகத்தின் மேனி மீது நிகழ்ந்திற்று
சிம்மாசனப் போரில்
நான்கு கால் அராஜகத்தின் கீழ்
நசுங்கிக் கிடக்கிறது மனிதாபிமானம்

20: 10: 05
25.01.2010

ii.+94722140494

இடதுகைச் சின்னி விரலின்
மை உலரும் முன்னமே

குருதி தோய்ந்த ஜனநாயகத்தின் மீது
வெட்கிக் குரல் கிழிந்து விழுகிறது
சுதந்திர கீதம்

00:00:00
04.02.2010

iii.+94718275166

காசு வெறும் வெடிப்பொலியாய்
கோடி கோடியாய் உதிர
தெருமருங்கும் குச்சொழுங்கையும் தூசாகிறது.
மாலையும் வாட்டமுற நுழைகிறது
பதினாயிரம் கால்களும் வால்களுமாய்
பல்லாயிரம் பொய்ச்சூளுடன்
பேய் முகமூடியணிந்த ஜனநாயகம்

17:15:10
22.03.2010

வண்ணத்துப் பூச்சிகளால் நிரம்பியிருக்கும் வீடு

அறை முழுவதும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் படபடப்பாயிருந்தது
அதீத அழகோடும்
மெல்லிய சுகந்தத்தோடும் பூரித்தப் போயிற்று அறை
வண்ணப் பூச்சு சுவரில்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளிலொன்று
தன் சிறகுத் தூரிகையால் கவிதை வரைந்திற்று
கவிதையை மொய்த்து
அழகழகான பூக்கள் விரிந்தன
பூக்களை வருடின இருஜோடி வழிகளில்
இப்போது ஈரலிப்பு

சாளரத்தின் வழியே வெளியெங்கும்
கருகிய சருகுகளாய் அலைகிறது
காலம்

2010 ஏப்ரல் 01

உடைகிறது அலாவும் மனசு

குழந்தை குவளைக்குள்ளிருக்கும்
வர்ண ஜாலங்களை ரசிப்பூட்டுகிறாள்
கண்களை விரித்து அவாவித் தவிப்புறுபவள்
குவளையைத் திறப்பதற்கு முயன்று தோற்கிறாள்
துயர்கின்ற விழிகளுக்குள்
மேலும் வர்ணம் காட்டுகிறது
நிறமணிகள்
மணிகள் மீதான தீராத காதலில்
மனசு பூரித்துப் போக
கைகளை அசைத்து வியப்பூட்டுகிறாள் குழந்தை
விழுந்து உடைகிற குவளையில்
சிதறுகிற மணிகளைச் சேகரிக்க முடியவில்லை அவளால்
அவை
அவளது எல்லை கடந்து உருண்டு கொண்டிருக்கின்றன
வர்ண நிற மணிகளாய் மீண்டும்
குவளையில் அடைக்கப்படுகிறது
காலம்

2010 ஏப்ரல் 15

மரணம் எனும் வீடு

வெளியே அலைகிறேன்
சின்னதாய் தென்றல் தொட்டது தொடக்கத்தில்
மறு பொழுதில்
புயல் தூக்கிவாரிச் சுழற்றிப் போட்டது
கனம் தடுமாறியது உறுதி

நிழல் சிறுவேளை ஆறுதல்
சந்தோசிப்பில் பூத்தது மனசு
வெயில் வெறும் வெப்ப வெளியாய் இறங்கிற்று
என் மீது
கால்கள் நிலம் தொடாவண்ணம்
மீண்டும் அலைவு தொடங்கிற்று
நிழலிருப்பு

ஏமாறுதலின் நுனியில்
இருள் மூடிய மேகத்திரையின் கீழான
இரைகிற இடியுடை மழையென
நனைகிறது காலம்
பெருக்கெடுக்கிறது இதயத்தின் மீதான தவிப்பு

வெளியே அலையும் என்னை
வாசல் திறக்கிறது மகிழ்வின் வீடு
உள்ளிருந்து அழைக்கிறது பேறுகள்

2010 மே 01

நித்தியமற்ற அமைதியின் பயங்கரம்

பூக்களால் மூடப்பட்டிருக்கின்றது பெரும் புதர்
பூக்களின் அழகிலும் அதீத வாசனையிலும்
உறைந்து போகின்றன புட்கள்
பூக்கள் மெல்ல வாடத் தொடங்கவும்
முட்களின் வேர்கள்
சிறகுகளைத் தின்னுகின்றன

அமைதி நிரந்தரமில்லையெனில்
அதன் உட்பொதிந்த பயங்கரம் குறித்தே
எப்போதும் துயரிக்கிறது காற்று

2010 ஜூன் 05

அரவம் மாதிரிப் படம்

அநுபவங்களின் ரேகைகளால் இழைபடும்
இருப்பின் மீது
முட்கரங்கள் வியாபிக்க மேலெழுகிறது
அதி வன்மம்
மெல்லிய வார்த்தையும் புதைந்த மேட்டில்
கிண்டிக் கிளறிக் கொண்டிருக்கின்றன
நாயினது முன்னங்கால்கள்
நீயாகி

நான் இன்னும் மௌனியாகிறேன்

எல்லாத் துயரும் சூழ்ந்த புதரிடை
சிறுகளிப்பாய் பூவொன்று விரிகையிலும்
என்னிடம் வார்த்தைகள் பஞ்சமாயின

என் மௌனம் மகுடியாய் காண்கிறாய்
நீ
அதன் முன்
படமெடுத்தாடுகிறாய் அரவம் மாதிரி
முதிர்ந்த பேரிகைகளில் பிரவாகிக்கிறது
இசை
தீ

2010 ஜூலை 20

வாய் வறண்ட பாலைவனம்

வார்த்தை பாறாங்கல்

வறண்ட பாலைவனமானது
வாய்
தொண்டைக் குழியின் ஈர ஊற்றும் வற்றிற்று
கடலும் போதாத் தாகத்தில்
கொதிக்கிறது நாவு நீண்டு
விழிகளுக்குள் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் புதைந்து
மருளுகிறது பொழுது

வார்த்தையொன்றையேனும் பொறுக்குதற்கு
உசுப்பிவிட்ட மரத்தின் கீழ் நிற்பதான
எதிர்பார்ப்பில் ஏமாந்து போகிறது
அன்பிலூறிய சுற்றம்

பாலைவனத்தின் வழியில்
சில கழுகுகள் தேடுகின்றன
குருவியினது குதூகலத்தை

ஈரமனசினடியில் பொதிந்ததான
எழில் சொற்களை
நான் எவ்வண்ணம் இயம்புவேன்
பாறாங்கல்லாய் அழுத்துகிறது
தொண்டையில் சொல்

2010 ஆகஸ்ட் 01

ஆரியவதி: இருபத்தைந்தாம் சிலுவை

விழுந்து சிதறுண்ட
கண்ணாடிக் குவளையென மனம் வெடித்தாள்

அவளினது
ஆனந்தக் கனவுகள் நிரம்பி
வழிந்தன இரத்த நிறத்தில்

தீயாணிகளில் அறையப்பட்டன
அவளது வாழ்தலின் அவா
சுடுகம்பிகளாய் நரம்புகளில் ஓடின
அதிகாரத்தின் வெறித்தனம்
சர்வ கரிசனைகளோடுமா
அவள் எஜமானிய வதைக்குள் வாழ்வு தொலைத்தவள்

குந்தச் சிறு நிழலும் ஈயா தன் தேசம் துரத்தியதில்
சகாராவுக்குள் முகம் குப்புற விழுந்தவளில்
அடங்க முடியா வலி துடிதுடித்தது
இருபத்து நான்கு சிலுவைகளில் அறையப்பட்டாள்

ஆரியவதி
சிலுவைகளின் சிலுவையானாள்
இருபத்தைந்தாம் சிலுவை
இன்னும் காத்துக்கிடக்கிறது
நம்தேசத்தின் இயலாமையை அறையவுமாக
ஆணாதிக்கத்தின் வேர்களை ஒடிக்கவுமாக
வியர்வை உறிஞ்சும் அராஜகத்தை அழிக்கவுமாக
எவர் உளார் எம்வசம்

எனின்
இருபத்தாறாம் சிலுவை வேண்டியதில்லை.

2010 ஆகஸ்ட் 12

(மத்தியகிழக்குக்கு பணிப்பெண்ணாகச் சென்று துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாகித் திரும்பிய சிங்களப் பெண் குறித்த செய்திகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்டது)

புல்லாங்குழலில் நரம்புகள் உயிர்த்தன

புல்லாங்குழலின் துளைகளில் உயிர்த்தன
நரம்புகள்
பூ இதயத்தின் உணர்வு இழைகளில்
பெருகிற்று அன்பின் தாகிப்பு

ஆழத்துயிலிலிருந்து மெல்ல அசைந்திற்று
உயிரின் மீதான உயிர்
பாசத்தின் எல்லை அடங்கா இசை கடல்
ஓசையெழுப்பி
முழுவதுமாய் சூழ்கிற்று ஆன்மாவுமாய்

குழந்தை புல்லாங்குழலில் நிரம்புகிறது
அன்பின் நாதமென

நிசப்தத்தில் இறுகிய வதனத்தில்
உயிர்த்துப் படர்கிறது
குழலிசையின் வல்லபம்

இமையா விழிகளுக்குள் துயரை மறைத்தவளின்
நெடுங் காத்திருப்பு தவிக்கிறது
தாய்மை நதியாகி

2010 செப்டம்பர் 05

(மரணப்படுக்கையில் கிடந்த இசைக்கலைஞனின் உயிரை அவனது மகளின் புல்லாங்குழலிசை மீட்டெடுத்த உணர்வுச் சம்பவத்தையொட்டி எழுதப்பட்டது)

தொண்ணூற்றொன்பதாவது செல்வழி அழுத்தவும் கிருமிகள் வெளிப்படும் அறை

கிருமிகளினாலாகிப் போகிற வீடு முழுதும்
மனசு
கிடந்து புரள்கிறது

என்னைக் குழைத்தெடுத்து
தனது வடிவில் வடித்தெடுக்கிறது கிருமி
மூளைக்குள் குடியேறியே
சலவை செய்து
தனது பாத்திரத்தில் நிரப்பியெடுக்கிறது
எனக்கொரு முகம் பொருத்தி
சுயம் அழித்துப் போடுகிறது

தொண்ணூற்றொன்பதாவது செல்வழியை அழுத்தவும்
வர்ணமயமாய் உதிர்கின்றன
புதிய புதிய கிருமிகளும் நவீன பிசாசுகளுமாய்
வீடு முழுவதும் படர்கின்றன

மீள மீளச் செல்வழியை மாற்றவும்
புலனடைத்துக் கிடக்கிறது அறைகளினாலான வீடு

என்
கண் குழிகள் தோண்டிப் புகுந்தன
பெயரறியாப் பெரும் பாம்புகள்
செவிவழி நுழைகின்றன
கொடூர இரைச்சலுடன் பேய்களின் சாகஸங்கள்

கறையான் அரித்துப் போடுவது போல
எனது நேரத்தை சிதைத்து விடுகிற போது
பொழுதுகளற்றக் கரைந்து போகின்றேன்

நூறாவது செல்வழியும் திரையில் விரிய
வீடு முழுவதுமாய் இருள் கவ்விக் கிடக்கிறது

2010 ஒக்டோபர் 10

மனம் கண்டல்காடு

அதிபொழுதொன்றில்
எங்கள் பூர்வீகத்தினுள் புகுந்தன கருங்குரங்குகள்
வேரோடிய நம் சுவடுகளை
அழித்தலின் வெறி
குரங்கு முகங்களில் வழிந்தன

குரங்குகளின் துவக்குகள்
எங்கள் வாய்களுக்குள் நுழைந்தன
சிறு குடில்களையும்
தம் பூக்கைமாலையாய்
உதிர்த்தெறிந்தன

ஆதி ரத்தத்தில் பூரித்த நிலத்தின் மீதென
அராஜகக் கொடூரம் படரவும்
கண்களுக்குள் முள் ஏறிற்று

மீளவே முடியாச் சோகம் பெருந்துயர்
தீயிட்டதில் சாம்பலானது
மீள்குடியேறிய
நம் நம்பிக்கையின் அதிகுரலும் தீய்ந்து

உரித்துக்களை உரித்தெடுத்து
உரியாணமாக்குகிறாய் நீ
பழைய மசூதியின் இடிபாடுகளிடை
மூச்சற்றுத் திரிகின்றன
நம் உணர்வுகள் திசையற்று
மனம் கண்டல்காடு
பற்றியெரிகிறது
2010 நவம்பர்01

(2010.10.31 அன்று தீயிடப்பட்ட தம் பூர்வீகத்திலிருந்து துரத்தப் பட்ட கண்டல்காடு முஸ்லிம்களின் கண்ணீரின் வலிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.)

சொல்லில் உறைந்து போதல்

நிலமும் நிலம் நிமித்தமுமான திணைக் கவிதைகள் ஐந்து

01. முல்லைத் தலைவி

அன்றிலிருந்து
தலைவிரித்தலைகிறது காற்று
போர் முற்றி வெடித்துச் சிதறிய
எச்சங்களிடை அந்தரித்துத் திரிகிறது
அதிகாதல் பூத்த பூவரசின் நிழலில்
ஈரமுத்தங்களால் தழுவிப் பிரிந்த காட்சியை
கண்களுக்குள் மீளத்தேடுகிறது

வினைமுற்றி மீளாப்பொழுதுகள் நீளினும்
உலர்ந்தில
முத்தத்தின் அதி ஈரமும் துயரமும்

ஆயிரத்தோராவது கார்காலத்தின்
தேரொலிக்காகக் காத்திருக்கிறாள்
தலைவி

02. கடல் பறை

தோளில் திணவேற்றி
தோணியை தள்ளினான் செம்படவன்
ஆழியுள் திசை நோக்கிற்றுப் பரவை
பரவை காணக் குதூகலித்தது தோணி மனம்

தோணியது நீர்க்கால்ச்சுவட்டில்
கல்லெழுத்தாய் நீண்டது பெருங்கனவு

அம்மாறு எழுங்கால் கொதிப்படங்காச் செம்படவன்
சுக்கானை முறுக்கினான்
புயலெழினும் தாழாத் தோணியது
திசைகளும் கூடி வியந்தன
அலைகள் அடங்கா வெளியில்
கரையில் பொங்கிற்று குருதி
தாழம்பூவின் வாசத்தில்
நஞ்சேறிப் படர்ந்தது

கரைவலை இழுத்த பரதவரை
மூழ்கிற்று கடல் பெருந்திமிங்கலம்
எதிர்பாராக் கணத்தில்
கரையொதுங்கிற்றுத் தோணி
செம்படவன் மூச்சிழந்து கிடந்தான்
மாரடித்தது கடல் பறை

03. உழத்திப் பாட்டு

ஏர் பூட்டிய கால்களாய்
களனி தோறும் விதைந்து திரிகிறான்
திறந்து விடப்படாத வாய்க்கால்களில்
சிந்திய கண்ணீரால் பெருக்கெடுக்கிறது
வயல்வெளி
வரம்பேறி இரவுபகலென அலைகிறான்
பசி ஆத்தப்பறந்த வயலான் குருவிகளும்
பதறில் விழுந்து அந்தரிக்கின்றன
பொலிக்கொடியாய் உதிர்கிறது
அவன் மூதாதையர் வரைந்த வண்ணக் கனவுகள்

அதி கோடை நாளொன்றில் அவன்
வரம்போரம் சுடப்பட்டுக் கிடந்தான்
கட்டாக்காலி மாடு போல
சுட்ட திசையில்
அதி பயங்கரத்தின் தடம் வேர் நீட்டியது

அன்றிலிருந்து
வயல்வெளியில் அந்தரித்துத் திரிகிறது
உழத்தியின் பாட்டு

04. நந்தியாற்றுப் படை

பேரியாழின் மென் நரம்புகளாய்
நந்தி வெளி உயிர் மீட்டுகிறது
காற்றை வலித்தெழுகின்றனர் முல்லைப் பாணர்கள்
கண்களுக்குள் திசை எழுந்து நிற்கிறது
கலங்கரை விளக்கம்
இருள் கவிந்த தேசத்தை கழுவவுமாக

ரத்த நிறத்தில் விரிகிறது நந்திக்கடல்
பிறகும்
நசிந்து போன நரம்பின் குரலில்
முல்லைப் பாணர்கள் இசைக்கத் தொடங்கினர்
முள்ளிவாய்க்காலிலும்
கேட்கத் தொடங்கிற்று ஒப்பாரி

சூரியனை ஊற்றிப்பாடும் ஆவலில் பூத்த
ஆயிரமாயிரம் பாணர்கள் நந்தியுள் அழிகின்றனர்
நரம்புகளில் ரணம் சொட்டச் சொட்ட
மீண்டும் சிவக்கத்தொடங்கியது
மண் நிறத்தின் இசை

இனி எப்போதும்
முல்லைப் பெருவனத்திலும்
முடமாகிப்போன முகங்களிலுமாக
அலைந்து திரிகிறது பெருஞ்சோகம்

05. கொடி நிலம்

நிலம் வேரூடி பாதச்சுவடுவழி
கொடி படர்ந்து விரிகிறது
நெஞ்சிலும் தொப்புள் கொடியிலுமாக
பூவும் காயுமென நினைதல்கள்

முள் கவிகிறது கனவில் நெடிதாய்

நிலத்தினது நிறக்கொடி
கொடிது
காலடியில் கசங்குவது
அதனது லட்சணங்களை வரைகையில்
மீளவும் கரைந்தழிகிறது
எப்போது வெல்வது அதனது பறப்பு

கொடியேற்றிக் குதூகலிக்க
கம்பத்தின் நிழலில் அயர்ந்திருக்கும்

லட்சோப லட்ச விழிகள்
காலத்திடம் இரந்தன ஒரு சுபசோபனப் பாடல்

ஆடைகளை உலர்த்திப்போடுது போல
வரலாற்றைக் காயவிட்டிருக்கிறது காலம்
நிலம் கொடி அதன் தொப்புள் கொடியில்
உயிர்க்கிறது
எதிர்காலத்தில் மீதெழும் தீராக் காதல் வாகைப்பூ

2010 நவம்பர் 21

சூழப்பட்டவன் கவிதை

∴பேன்

தன்வட்டத்தில் வேகமாய்ச் சுழல்கிறது
சாளரத்தை தகர்த்தி
உள்நுழைய முடியா
வெளியெங்கும் உலாத்திய காற்றின் எச்சம்
இருள் மிகு அறையைச் சூழ்கிறது
நுளம்பு வலை மொய்த்த
கிணுகிணுப்பில் சங்கீதம் குடிக்கிறது ரத்தம்
அருந்திக் கழுவா பால் கோப்பையில்
ருசிக்கும் எறும்புகள் எனக்குள் ஊர்கிறது
ஒளி சிறுத்த மேசையிலும் அடுக்குகளிலுமாய்
ஆழ்மன அடையாளங்களோடு கிடக்கின்றன
வாசித்தல் வாய்க்காப் பொழுதின்
பொக்கிஷங்கள் ஒரு தொகை

அயரமுடிவதேயில்லை
நாட்காட்டி உட்சுவரை அசைத்தரற்றுவதாயும்
கடிகாரம் அந்திமத்தின் மீது அறைவதாயும்
கண்டாயிற்று கனவு நூறு

பயங்கரமாய்ப்போன மனசின் இடுக்குகளில்
அதீத அமைதியின்கீழ்
ஆழ உறைந்து கிடக்கின்றன
ஆயிரம் கவிதைகள்

2010 டிசம்பர் 31

வாழ்தல் எனும் புதிர்

ஒவ்வொருவரும் விடுகதைகளுடன் அலைகிறார்கள்
அவரவர்களின் கதைகளை அவிழ்ப்பதற்கு
அவரவரால் முடிவதேயில்லை
முயன்று தோற்கிறவர்கள்
மற்றவர்களின் புதிர்களை
நொடிக்குள் அவிழ்த்துப்போடுகிறார்கள்
ஆச்சரியம்
இன்னும் தான் முடிவதில்லை
தம்மை
விடுகதைகளிலிருந்து விடுவிப்பதற்கு

தவிப்புறுபவர்களின் மேல்
மேலும் மேலும் வியாபிக்கின்றன
விடுகதைகள்

2011 ஜனவரி 17

நேரமின்மையின் வாசிப்பு

நேரத்தை துரத்துகிறது நேரமின்மை
நேரமின்மையைத் தின்னுகிறது நேரம்

சூரியனையும் இழுத்துக் கொண்டு அலைகையில்
கடிகார முள் குத்தி இடறுகிறது காலம்

ஒன்று முடிய முன்னம்
அல்லது முடியாமலே
மற்றொன்றில் தாவிப்பறக்கிறது குதிரை மனசு

வினாடிக் கீசாவில்
தேவைகளின் முடிவுறா நீட்சியை அடைத்து வைத்துள்ளது
ஆவல் பூரிக்கும் வாழ்வு
கீசாவைத் திறக்கும் போதெல்லாம்
மாபிள்களாய்ச் சிதறியோடுகின்றன
நிறக்கனாக்கள்

ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்குகையில்
மேலும்
நேரத்தைத் துரத்துகிறது நேரமின்மையின் பயங்கரம்

எனினும்
வண்ணத்துப் பூச்சியொன்றை பிடித்துச் சிலிர்க்கும்
குழந்தை விரல்களில் சந்தோசம் வழிவது போல
பொழுதுகள் எனக்குள் லாவண்யம் காட்டும்

2011 மார்ச் 11

குழிவெட்டுபவனின் புராணக் கதை

பால் முகம் வற்றாப் பால்யத்தில்
குழி தோண்டுகை தொடங்கிற்று
வித்தொன்றையோ கன்றொன்றையோ இட்டு
வளர்த்தெடுத்தலில்
ஒளிக்கீற்றாயும் வற்றா நீர் வார்ப்பாயும்
அவன் ஆதிக் கனாவிருந்தது

குழிகளில் நிரப்பியே
பெருவிருட்ஷ சமூகமொன்றின் நிழலுக்கு
வேரோடினான் துடிக்கும் இளங்காலத்தில்

யௌவனத்தின் ஒளி
குழிவெட்டுபவனின் கனவுகளில் வழிந்தது

அகலித்த குழிகளில்
தன் சமூகத்தின் வலிகளையும்

துயர் கவிந்த காலத்தையும்
அள்ளிப்புதைத்திடல் வேண்டுமெனக் கூவினான்
அவனது குழிகளில்
அவனது அவா பொங்கிற்று
மதியம் கடந்த வட்சரத்திலும்
குழிகள் வெட்டும் அவன் ஓய்ந்திடவில்லை
மனசில் தழும்பேறி குழிகளாய் பெருகின
அவை பொறி கிடங்குகளாய் வளர்ந்தன
மேலால்
வாசம் பூசிய நச்சு வாரத்தைகளைப் பரவினான்

மேலும் பொறிகள் பெருகின
வதைபட்டுச் சிதைபட்டது
அவனின் ஆதிக் கனாச் சமூகம்

பாவம்
அவனுக்குப் புலப்பட்டதில்லை
வெட்டிய குழிகளில்
அவனது சுயம் நிரம்பி வழிவது குறித்து

2011 ஏப்ரல் 25

சொல்லில் உறைந்து போதல்

●

நுரைத்து நுரைத்து வழிகிறது
பருகிக் களிக்கிறேன் காலக் கோப்பையில்
என் வல்லபங்களைப் பிழிகிறது
அது
இன்னும் தான் புரிதலுற்றுப் போகிறேன்
நுரைத்தலின் மாயா ஜாலங்களை

2011 மே 01

பனிமொழியில் உறையும் பறவையின் நாளைய பாடல்

நான்
திசை புதிதாய் உந்திப் பறக்கும்
பறவை வானம்

ஈரம் சொட்டும் என் பாடல் மீது
நாளைக்கான புதிய அர்த்தங்களை
தேடல் தொடங்கிற்று காலம்

புராதன காலக் கல்வெட்டிலும் செப்பேட்டிலும்
ஓலைச்சுவடியிலும் புதிதாய் கணினியிலுமாய்
எனக்கான சிறகுகளைச் செதுக்கியே
பறத்தல் தொடர்கிறது

என்னை உயிர்த்த ஆதி மொழியும்
உறைந்து போயிற்று பழஞ்சாசனத்தில்

நான்
என்னை உயிர்த்து வானம் அவாவும்
இறக்கைகளை மீள வரைதல் தொடங்கினேன்
புதிய மெருகாய் இறக்கைகள் வளரவும்
பேனாவின் கூர்முனை துடித்தது

கல்வெட்டில் படிந்து கணினி வெளியில்
மின் எழுத்தாய் உந்திப் பறந்தேன்
வானம் விரிய என் சிறகுகள் நிறைந்தன
ஆதி வேரின் ஈரம் கிளைத்துத்தூவ
என் பாடல் மீது
மேலுமாக மலர்ந்தன
மொழிகளற்ற மொழியின் சொற்கள் பூக்களென

சொற்களைக் கொறித்து மீளவும் விதைக்கிறேன்
புதிது புதிதாய் அர்த்தங்கள் விளைகின்றன அடர்வனமாய்

நான்
திசை மேலும் உந்திப் பறக்கிறேன்
என்னில்
நான்களாகிக் கிளைத்து

2011 மே 10

நான் எறும்புகளின் இனிப்பு

எறும்புகள் வெளிப்படத் தொடங்கின
புற்றுகளிலிருந்தும் சுவர் இடுக்குகளிலிருந்தும்
எறும்புகள் என்னை மொய்த்துக் கிடத்தலில்
பூரித்திருந்தன
பூரித்தல் கண்டு
மேலும் என்னில் எறும்புகள் பெருகின
செத்த எலியில் மொச்சம் பிடித்தவையும்
யாரோ கழித்த மலத்தில் குந்தியவையும்
அழுகிக் கிடந்த கனியின் நாற்றத்தில் ஊறியவையுமாக
எறும்புகள் என்னை நோக்கி மேலும் வியாபித்தன

நான்
இனிப்புச் சிறு துண்டாய்க் கிடக்கிறேன்
தமது லாவகமாய் என்னை நகர்த்தியே
மகிழ்ந்திருந்தன மேலுமான எறும்புகள்

சிறுகற் துண்டுகள் எறும்புக்கும் பயனற்று
சிதறிக் கிடக்கின்றன என்னைச் சூழவும்
எனினும்
எறும்பின் மகிழ்தலை ஆசிக்கும்
சிறு பருக்கை இனிப்பு நான்

2011 ஜூன் 27

●

மனசைச் சுற்றின முட்கள்
ஒவ்வொன்றாய் அகற்றுதலே
வாழ்வென்றானது
முட்களைப் பிடுங்கியபடி நடக்கிற வழியில்
மீளவும் விதைக்கின்றன புதிய முட்கள்
கடைசி முள்ளையும் எடுத்திடலாம்
நம்பிக்கையுடன் கடந்து வருகிறேன்
அடர்வனம்

2011 ஜூலை 06

●

ஆரஞ்சுப் பழத்தை பிழிகையில் வழிவதிலில்லை
எனது கவிதை
ஆப்பிளைக் கடித்த
துண்டின் சுவையிலில்லை எனது கவிதை
பூவிதழில் வடியும் தேன் துளியிலுமில்லை
அதிகாலையாய் விடியும் கதிரில் தேடிப் பார்க்கலாம்
எனினும்
எனது கவிதை
ஆழ்துயரினடியில் உறைந்து கிடக்கிறது.

2011 ஜூலை 11

தூசு

தூசுகளாலான வாழ்தல் குறித்து
துவண்டு போகிறது
என் கவிதை மனசு

இன்னும் தான்
நேற்றைய தூசு படிந்த வெளியில்
புதிய தூசு அலைகிறது
யன்னலை விரியத் திறந்து கொண்டும்
கதவிடுக்கில் சாவி கொடுத்தபடியும்
கூரையிலும் சுவர்களிலுமாக பழையபடி
கோட்டோவியங்களை வரைந்து
கலரடிக்கிறது புதிய தூசுகள்

தாழிட்டு உள்ளிருக்கும்
சுழல் நாற்காலியில் வீற்றிருக்கும்
உயிர்ச் சிலையில் படிந்தன தூசுகளின் படை

சிலையின் உருவம் சிதைந்து போனது குறித்து
சிலையாகிப்போனது காற்று

முகங்களில் வளர்ந்த தூசுகள்
இறுக மூடிய கதவிடுக்கிலும்
சாவித் துளையிலுமாக
படரத் தொடங்கின
கணம்
சிலை துடித்தெழுகிறது

உள்ளிருந்து அதிகாரத்தின் குரலாக
கர்ஜித்தபடி அலைகிறது
நான்

என் மனசில் மீளப்படிகிறது
புதிய தூசு

2011 ஆகஸ்ட் 09

அடைக்கும் தாழ்

"அன்பு என்பது என்ன?"
மாணவன் கேட்டான்
"அன்பு...
இரக்கம், கருணை, காருண்யம், பற்று, பாசம், நேஸம்"
ஆசிரியர் ஒத்த பொருளில்
சொல்லிக் கொண்டே போனார்
"அப்படியென்றால்?" தாகத்தோடு
மீண்டும் கேட்டான் மாணவன்

"அப்படியென்றால்
கோழி குஞ்சுகளை
தன் இறக்கைக்குள் பொத்தி வைத்திருப்பது போல

குரங்கு தன் குட்டியை
வயிற்றில் பற்றிக்கொண்டு தாவுவது போல
ஒரு காகம்
மற்றக் காகங்களைக் கூடியழைத்து
பங்கு வைத்து உண்பது போல
எலியும் பூனையும் பூனையும் நாயுமாக
சேர்ந்து விளையாடி மகிழ்வது போல
தாய் குழந்தை மீது கொண்டுள்ள
இரத்தமும் பாலும் கலந்த உயிர் உடல் போல
சொல்லிக்கொண்டே போனார் அவர்

அவரால் சொல்லவே முடியவில்லை
அன்பு என்பது
"நான் உன் மீது சுரக்கும் பரிவு"
என்பதாக

2011 ஆகஸ்ட் 19

மேய்ந்து திரிகிற காடு

வனமெடுக்கும் என்சிறு காடு
மேய்ந்து மேய்ந்து அலைகிறது
மனசு
முன்னர் காட்டில் நுழைகையில்
மரமும் செடியும் கொடியும்
உயிரிகளுமாய் உலாவியிருந்தேன்
மேய்ந்து களைப்புற நிழலிருந்தது
திரும்பி வரும் திசையும் தெளிவிலிருந்தது

மேய்ந்தபின் அசை போடப் பொருள் வளர்ந்தது
மேய்ந்து மேய்ந்து கொளுத்த பொழுது
பழுத்துத் திமிறிய இன்சுவையாய் பரந்திருந்தது மனசு

அது சிறு காட்டுக்காலம்
காடனாய் நான் கனவுற்றுக் கருவுற்றேன்
பின்னர்
வனமெடுத்தது அகல் காடு

காடுகள் வனங்களை ஈன்றன
வனங்கள் மகா வனங்களை காத்தன
காடுகள் காடுகளோடு முரண்டன
வனமெடுத்த ஒலிகளில் பயமுற்றேன்
வனத்திடை புதுத்திமிரோடு நிமிர்ந்தன
பெயரும் வேரும் புரியாத புதுமரங்களும்
மரத்தடி நிழலுமென

நுழைந்த திசை தெரியாது உள் அலைகையில்
கண்கள் குருடின
இருட்டு நிறத்தை அள்ளிப் பூசி
கால்களும் இடறின

மேய்ந்து திமிறியபடி
வனமெடுக்கும் அகல் காட்டில்
துடிதுடித்துச் சாகிறது மனசு

2011 ஆகஸ்ட் 25

நான் நதியாகி நடத்தல்

நீர்ச் செறிக்கும் கீசா
திறக்கவும் நீர் பெருத்தோடும் கிளைநதி

அள்ளிப்பருக நெடுந்தாகத்தோடு
பல கைகளும், கைகளற்ற அவாவுகையும்
தாகமிடறுகளும் காத்திருக்கும் பொழுதுகள் நீள
நான்
நீர்ச் செறிக்கும் கீசா

தாகமடங்கா வெளியில்
எவர்
எவர்வசம்
இரத்தல் முடியும் சிறுதுளி

எல்லோரதும் எதிர்பார்க்கைகள் தொலைகின்றன
நதி
கீழே இறங்கிவரும் நானாகி

மூங்கிலின் ராகமெடுப்பும் குளிர் தென்றலின் இனிமொழியுமென
மயில் இறகு சிலிர்க்க குயிலிசைக்கும்
சோலை வனப் படுக்கையில்
கீழே இறங்கி வரும் நதியல்ல
நான்
அடிசுட வரண்டு
தாகமெடுக்கும் நதி
என்னில் பருகிட மேலும் தாகிப்புகள்
தவமியற்றும்

நான் நீர்ச்செறிக்கும் கீசா
மெள்ளத் தட்டுண்டு உடைந்து கிடக்கிறேன்
ஒரு துளி வழிகிறது

மேலும்
எனதும் அவர்களதும் தாகிப்புகள்
வேகித் துடிக்கின்றன

நான் நதியாகி நடக்கிறேன்

2011 செப்டம்பர் 27

அந்நியமாதல்

என் புன் சிரிப்பை
எவர் வசம் சொரிதல் முடியும்
புலன்கள் இறுகி முகமற்ற முகங்களாய் அலையும் வெளியில்
நான்
விழிகளில் நுரைக்கும்
மெல்லிய புன்னகையுடன்
யாரை நோக்கி வருதல் சாத்தியம்

பொழுதுமற்ற பொழுதாய்
உணர்வற்றுக் கரைகிறது காலம்

காகம் சிறு கிளையில் குந்திக்கரையும்
குறுங்கணம்கூட
வாய்க்காத அலைச்சலின் வேரில்
நானுமாகி இறுகிப் போகின்றேன் இப்பொழுது
மீண்டுமாகி
முகமற்ற முகங்களாய்
அலைகிறது காலம் தூசு

நாளையும்
என் மழலையரின் குறுஞ்சிரிப்பும் நானுமாய்
வசமற்றுப் போதல் கூடுமெனில்
கனவாகி அலையும்
காலமும் நானுமாய்

2011 ஒக்டோபர் 16

யன்னல் கண்ணாடியில்
வரைகிறாய் காலைக் காட்சி

உன் அலகு ஸ்பரிசிக்கும்
மெல்லிய நாதத்தில்
நீந்துகிறது குழந்தை மனம்
மணிகள் சிதற அள்ளிப் புதைக்கிறேன்
அதன் கலகலத்தலை மார்பில்

நாளைக்கும் வரைதல் அவாவி
விம்பமாய்க் காத்திருக்கின்றன
கண்ணாடியில் ஆயிரம் காலைகள்
குழந்தையும் குருவியுமாக
இரவுகள் இனித் தொலைந்தன

2011 நவம்பர் 04

என்னைத் துரத்திய சாத்தானின் மரணம்

வண்ணத்துப்பூச்சிகள் சிறகெடுத்தன
தேனருந்தும் நீல வண்டுகளும்
என்னில் மொய்த்து பறத்தலில் மிதந்தன
பூங்காவனமியற்றியது யௌவன நாட்கள்

நாட்கள் மீதேறி
என்னுள் புகுந்து வியாபித்தாய்
என்னை என்னால் வெளியெறிந்து
அதிகாரத்தொனியெடுத்தாய்

நீயே
கனவுகளுக்கு நிறமூட்டுவதாயும்
கால்களுக்குத் திசையெழுதுவதாயும்
என் உணர்வுகளுக்குள் ஊர்ந்து திரிகிறாய்

என்னது அழகிய முகம் அழிய
நிறத்துக்கு நிறம் மாறும் வேறும்
முகங்களை அணிவிக்கிறாய்

நான்
சர்வமும் அடங்கியுறைய
எனக்குள்
காண்டாமிருகங்களையும் கழுகுகளையும்
திணித்துவிட்டுத் திமிறுகிறாய்
சிலபோது
கரடிகளையும் கருங்குரங்குகளையும்
ஏவி விட்டு விடுப்பும் பார்க்கிறாய்

ஒரு
வெள்ளைப்புறாவின் சிறகு நுனியில்
ரத்தம் சொட்ட
உன் கூத்தின் அர்த்தப்பாடு குறித்து
காலத்திடம் இரந்து கிடக்கிறேன்
நான்

என்னைத் துரத்திய சாத்தானின் மரணம்
எனது காலடியில் நிகழ்கிறது

2011 டிசம்பர் 31

துமி
தூறலாகி
துளியாகி விரிகிறது பெருமழை
அருவியாகி ஆறாகி நதி நீள நடந்து
மாக்கடல் பொங்கிற்று
மனசுக்குள் அடங்கா வெறி

ஆதி முத்தத்தின் எச்சங்களை
அவாவியபடி நடக்கிறது ஈரச் சுவடுகள்

நீ தொடாத் தூரத்தில்
நினைதலில் ஊறியது வானம்

2012 ஜனவரி 01

காலம் குறித்து மூன்று குறுங்கவிதைகள்

01. அசைந்து அரற்றினாய்
காற்றைக் கிழித்ததில்
காற்றிலிருந்து வழிகின்றன பெருந்துயர்
பெருக்கியபடி நடக்கிறது
காலம்
காலில் சிறு பூவேனும் இல்லை
உன் வார்த்தைகளிலிருந்து உதிர்கின்றன

02. சந்திரனும் சூரியனுமல்ல
நியதிகள்
மாறக்கூடியன என்கிறாய்
மாற்றுவதன் மூலம்
சந்திரனும் சூரியனுமாய்
நித்தியமாதல் அவாவுகிறது உன் மனம்
அறிந்துகொள்
சந்திரனும் சூரியனும் கூட
அருகி விடுவன

03. அனலை விதையிடுகிறாய்
மேகத்தை இழுக்கிறாய்
நீரால் நிரம்புகிறாய்
காற்றால் காலிடுகிறாய்
பூமி
உன்னைச் சுற்றுவதாக இரைகிறாய்
மூன்றாம் முறையும்
உதிக்கும் சூரியனுக்காக
வெந்தழிகிறது
காலம்

2012 பெப்ரவரி 28

மகன்
நொங்கு வண்டியை உருட்டி விளையாடினான்
பலாச்சருகு குவிந்த
ஒற்றையடிச் சரசரப்பில் உருண்டது வண்டி
மகனின் மகன்
எலக்ரோனிக் காரை ஓட்டிச் சிரிக்கிறான்
பளபளக்கும் மாபிள் தரையில்
வழுக்கும் கார்
மின்சாரம் தீர்ந்து போக
அவனில் கண்ணீராய் உதிர்கிறது
மகனின் மகனின் மகன்
இனி பறக்கும் காரையோ தட்டையோ
கிருமிகளினாலான கருவியையோ
சிறகு முளைத்துச் செலுத்தலாம்

மூவரும் சங்கமிக்கும் புள்ளியை
எண்ணித் தோற்றுப் போகிறேன் நான்

2012 மார்ச் 22

தாயன்பைப் பாடுதல்

அதிமென்மையாய் காற்றும் வீசுகிற
அதிகாலைப் பொழுதொன்றில்
என் ஈரச் சிறகுகளை இழந்து போகிறேன்

பறத்தலற்ற பரிதவிப்பில் கிடந்து
துடிக்கையில்
இழத்தலின் வலி
இதயத்தை நொருக்குகிறது
பொறுமை இழந்து போகாத தாயன்பின் ஈர்ப்பில்
என் கால்களும் காலங்களும் கிடந்து சுழல
மீள மீள மொய்க்கிறது
நினைதல் அழியா மனம்

இதயத்தின் இழைகளில்
உயிர்ப்பாய் உள்ளவளே

மென் பூச் சொரியும் இன் சொற்களால்
மனசில் எப்போதும் பொத்தியே வைத்திருக்கிறேன்
உனக்கேயான பூங்கவிதையொன்று
பூப் பஞ்சுச் சிறகு போல
தாயே
பாலும் பழமும் பிசைந்தூட்டிய அமுதே
உன் விரல் இடுக்குகளில் ஊறிய
ஈகையின் அதிசுவையும்
ரேகைபோல ஒட்டிக் கிடக்கிறது

நீ
போர்த்தி விட்டுப்போன பொறுமை
கவசமாய் என்னுள் உயிர்க்கிறது

சொல்லில் உறைந்து போதல்

நீ
சொல்லாமலே சொல்லி விட்டுப்போன
மௌனத்தின் அர்த்தங்கள்
என்னுடன் தேடலாய் விரிகிறது

நீ
ஆழ்மனசில் செதுக்கி வைத்த அன்பு
பரிவாய் என்னில் சுரக்கிறது

தாயே
உன் மீதெழும் வியாபித்த நினைவில் வழிகிறது
கருணை ஈரமூறி

2012 ஜூலை 18

(2012.07.18 அன்று வபாஅத்தான என் அன்புத்தாய் மர்ஹூமா ஸரிபா உம்மா அவர்களின் ஈரமான அன்பின் நினைவுகளோடு எழுதப்பட்டது)

சொல்லில் உறைந்து போதல்

மனம் தேக்கம் காடு

திரும்பவும் பற்ற வைக்கிறாய்
பற்றியெரிகிறது தேக்கம் காடு போல மனசு

காய்ந்து சருகாய்
தசாப்தம் ரெண்டில் அள்ளுண்டு
அலைந்து வீழ்கையில்
பூர்வீகத்தின் சிறுதுண்டு நிலத்தில்
மீள வேர் பாய்ச்சும் துளிர்வாய்
மனம் புதைந்திருக்கும் அவா மனசு நிறைய

முள்ளியவளை எனதின்
முகவரிச் சொல் மட்டுமல்ல
நான்
காற்றாயும் கனவாயும் கலந்திருந்த மண்மடியும்

காய்ந்த சருகாய் வந்து வீழ்கையில்
வசமிழந்து வதைவுறல் எங்ஙனம்

நம்பிக்கையும் தீய்ந்து எரிகையிலும்
ஆதித்துயர் கவ்விக்கிடத்தல்
இனிச் சாத்தியமில்லை

சொல்
புரிதலற்ற வன் காலத்தில் தானே
அவஸ்தைகளின் குழிகளில் நிரம்பி வழிந்தன
நமது நீள் உறவும் உரிமைகளும் உணர்வுகளுமாய்
வாழ்தல் என்பது அர்த்தங்களற்று

மீளிணக்கப்பாடு
எனதும் உனதுமான எம்மவர் சந்ததிக்குமாக
எஞ்சியிருக்கும் பொழுதுகளையாவது
ஆதிவேரின் நம்பிக்கைகள் கொண்டு
இனி நிரம்புதல் வேண்டும்

2012 ஆகஸ்ட் 08

(பூர்வீக பூமியில் மீளக்குடியேறிய முல்லைத்தீவு முஸ்லிம்களின் தேக்கம் காட்டுக் குடியேற்றம் சில விஷமிகளால் தடுக்கப்பட்ட சம்பவத்தையொட்டி எழுதப்பட்டது.)

என் மீது ஏவப்பட்ட பிசாசுகள்

என் மீது பெரும் பிசாசுகளை
ஏவியிருக்கிறது காலம்

விஷம் பூசிய வார்த்தை அம்புகள்
கொடுந் தேளெனக் கொட்டுவதாயும்
ஆயிரத்துச் சொச்சம் கடும் விழிகள்
வஞ்சிக்கப்பட்ட சுலோகங்களோடு அலைவதாயுமான
பொழுதின் மீது
மீளவும் பெரும் பேய்கள்
குந்தியிருந்து குதூகலிக்கும்

கூழ் அடுதலில் பிசாசுகள்
புதிய பரணி பாடுகின்றன

என் அதி மௌனத்தின் மீது
அடுப்பு மூட்டுகின்றன
எனதான வினையாற்றுகையைக் கடாரமிடுகின்றன
என் எண்ணங்கள் எத்தகையவை
என் நோக்குகள் போக்குகள்
எனதான காரியங்கள் காரணங்கள்

என் விருப்பின் மீதான வெறுப்புகளுமாக
கூழ் இடுகின்றன மனங்கொதிப்பாக

என்னைச் சுற்றியே எப்போதும் ஏவப்படுகின்றதான
பிசாசுகளின் கூத்து கூழில் பொங்கி வழிகிறது

என் உணர்வுகளை மதிப்பாரில்லை
உன்னதங்களை நேசிப்பதற்கும் எவருமில்லை
வஞ்சனை பொங்க முகஸ்துதி சுயநலம் கலந்தொரு
பொங்குதலில் பூரிக்கின்றன பேய்கள்

கூழ் பொங்கலிடும் பரணிப்பிசாசுள் அறியட்டும்
கூழில் சீழாய் வடிவது
பிசாசுகளின் கறைபட்ட கரங்களின் ரத்தங்கள் என

என் மீது ஆக்கிரமிப்பை நிகழ்த்தும்
பிசாசுகளே அறிக
மூட்டிய தீயில்
என் மனசு பிரகாசிப்பது பற்றி
அதன் அர்த்தங்கள் மேலும் பூரிப்பது பற்றி

2012 செப்டெம்பர் 16

எச்சங்களில் உயிர்க்கும் கவிதை

என் மண்ணினது நிறம் அவாவி
சிறகு முளைக்கிறேன் விரியும் வெளியில்
ஆதித் தடங்களில் நீள்கிறது அழிவுற்ற சரித்திரம்
வீதிகளும் திக்குகள் தெரியாது
சுருண்டு மிருளுகின்றன

குந்திக் குதூகலித்த பராயத்துப் பெயரறியா மரங்கள்
கிளைகள் இழந்தன
முடம்பட்டுத் துடித்தன பூவும் காயுமான உணர்வுகள்

உள்ளே நுழைந்திருந்தலில்
முகடொடிந்த வீட்டின் இடிபாடுகளிடை உயிர்த்தன
வேலிகளுமற்று எல்லை இல்லா முரண்களும் விதைத்தன

கிணறுகளும் தூர்ந்தன
அள்ளிப்பருகிய இளந்தண்ணீரின் சுவை
அடி நாவில் ஒட்டிக்கிடந்து துடித்தது
மீளவும் தாகிப்பு

காடு மூடிய ஊருக்குள் முள் கிழித்த
கால்களில் வழிகிற ரத்தத்தில்
சிறகு தோய்த்துக் கவிதையொன்று முளைத்தது

இனியும் இழப்பதற்கில்லை
குஞ்செனு அணைத்தெழல் அவா
தசாப்தங்களாய் ரத்தத்தில் மூண்ட ஊர்
என் கவிதை பட்டுச் சிலிர்க்கிறது

பல்லாயிரத்துச் சொச்சம் முடங்களோடும்
உயிரற்ற உயிர்களாய் எஞ்சியிருக்கும் நம்பிக்கையிலிருந்து
உயிர்க்கிறது நமதான எதிர்காலம்

மீளவும் மீளவும் பறத்தல் அவாவுகிறேன்
கனவுகளுக்குள் கிளைகள் பரவ
ஒவ்வொரு கிளையிலும் இலையிலும்
ஒவ்வொரு காயிலும் கனியிலுமாக
போயமர்கிறேன் ஊரின் வேரில்
என் கவிதை புதிதாய் சிறகுயிர்க்கிறது.

2012 ஒக்டோபர் 24

நசிவுகள்

விழுதுகள் தொங்கும் விருட்ஷத்தின் நிழலில்
முற்றத்தைக் கிளறும் கோழியின் கால்களில்
நசிபடுகிறது சிறு ஆலம் பழம்

பின்வளவுப் பனந்தோப்பில்
மாடுகள் ஈத்துக் கிடக்கின்றன
பாணி ஊறிய பனம் பழங்கள்

முற்றத்துப் பூஞ்செடியில்
மல்லிகை உதிர்க்கும்
சுடு மணலில் தெருநாய் மிதித்துக் குரைத்துப் போகிறது

குழந்தைகளின் வண்ணக்கனவுகள் ஏற்றும்
வர்ணப்பட்டத்திலொன்று
முள் நிறைந்த வேலியில் முகம் விழுத்தி
பறத்தல் இழக்கிறது

நேற்று ராத்திரி வரை பெய்த மழையில்
விளக்கைச் சுற்றிய ஈசல்
கூட்டமாய்
கணப்பொழுதுக்குள் செட்டை ஒடுங்கி வீழ்கிறது

யாரோ சுவைக்க
சாறாகப் போதலுக்காய்
ஆலைவாயில் சக்கையாகிறது கரும்பு

ஆலம் விதை
பனங்கொட்டை
மல்லிகைப்பூ
வர்ணப்பட்டம்
ஈசல்
சிறு கரும்புத் துண்டு
என் மனம்

2012 நவம்பர் 14

கடலருகு ஊரிழந்த படகு நிலக்காரன்

ஆதி நிலத்தில் உயிரோடி வேர் மண்டி நின்றது
வாப்பாவின் வாப்பாவின் கிழப்படகு

நான்
படகு திருத்தி பரவை நோக்கும் புதுப்பரதவன்
கடலிறங்க ஆவல் பொங்கினேன்

கோந்தப்பிட்டியெங்கும் பிறைத்தோணிகள் பெருக
தூரத் தெரியும் திசை தொட்டு இனி நிமிர்த்திடக் கனவுற்றேன்

ஆதி நிலத்தின் மீது உயிரோடி
மீளெழுந்த பொழுது
என் படகு நிலத்தை நீ தின்றிருந்தாய்

எனதுயிர் மண் துணிக்கைகள் மேல்
உனது ஆக்கிரமிப்பின் கால் தடயம்
சிலுவைத் துண்டுகளாய் வேர் கொண்டது
சிலிர்த்துப் போயிற்று
என் இருப்பின் மீதான இழப்பின் பரிதவிப்பு

என்னைத் துரத்திய உனது வம்சத்தின்
சதி பொறுத்தே
துயரறியும் என் மனம்
எனதான நிலத்துண்டை இரவல் ஈந்தது

இரவல் வாடி கட்டிய நீ
இரக்கமற்று
என் கடலருகு ஊர் அள்ளி விழுங்கினாய்

ஒப்பந்தம் கிழிபட்டுத் துடிதுடித்தது
படகுத்துறை மீது

உப்புக்களமாய் கரித்துக் கிடக்கிறது
என் கடலருகு ஆதியூரின் அழகு
நீ
எல்லையில் நின்று துரத்தியடிக்கிறாய்
துயரிலும் பெருங் கடல் துயரமாய்
துடுப்பற்றுத் தத்தளிக்கிறது
என் வாப்பாவின் வாப்பாவின் கிழப்படகு

எனினும்
எனதும் வாப்பாவினதும் கனவின் ஆழத்தில்
ஆதிப் படகு நிலச் சொந்தக்காரர்களின்
பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளினது
இரத்தம் படிந்த இளம் படகுகள்
கடலிறங்கி பூரிக்கின்றன

2012 டிசெம்பர் 15

●

நெரிசலில் தொலைகின்றன கால்கள்
திக்கெங்கும் துளைத்துக்கொண்டே
ஏவுகிற அவஸ்தையை
மூடிப்பரவுகின்றன புலன்கள்
மீளக்
கண்களை மெல்ல நீவிப்பார்க்கையில்
தொலைதூரம் தெரிந்தாய் புள்ளியாய்

நெரிசலுக்குள் நிலவும் பூவும்
வதைபடச் செய்தவர் யார்
கண்களை இறுக மூடுகிறேன்

மறுபடி நிலாவென
எங்ஙனம் வரைவது

நிலாவும் நீயும் தொலைந்த பொழுதுகள்
எனக்குள் நீளுகின்றன

2013 ஜனவரி 02

வெள்ளை நிறத்தின் மரணம்

பாலைவனத்தின் பின்னாலிருக்கும்
சிறை வாழ்வுக்கு நிச்சயமாக்கினர்
அவள்
ஆயிரம் தடவையாகவும்
சிறைக்கம்பிகளில் துயர்ப்பாடலை வரைந்து
கொண்டிருந்தாள்

துயரின் ஈரவரி பட்டு
பாலைவனங்கள் மனசும் இளகவில்லை
மேலும் கொதிப்பெடுத்தன

பானையில் பொங்கி வழியும் பாலை
அள்ளிப்பருகி மகிழ்ந்திருக்கும் வெள்ளை வயதில்
அவளை
பாலை நிலத்திற்கு நிச்சயமாக்கிற்று காலம்

பாலடைத்து மூச்சைவிட்ட பிஞ்சின் பெயராலும்
அவள் நீளவெளிச் சிறையில் மீளவும் புதைக்கப்பட்டாள்

மொழியுமற்ற அவளுக்கென
இரந்து பேச எழுந்த நாவுகளும் ஈரம் வரண்டன
எனினும் இழகவில்லை
பாலையின் கட்டாந்தரை மனசு

அவள் கணக்கற்ற நாட்களை எண்ணி
நம்பிக்கை தேய்ந்தாள்
வீடுகட்டும் நெடுங்கனா சிதைவுற்று துடித்தது அவளுடல்

சிறைக் கம்பியிலும் பல்லாயிரம் மனவெளியிலும்
எப்போதும் உறைந்து கிடக்கிறது

2013 ஜனவரி 09
(றிஸான நபீக்கின் நினைவுகளுக்காக எழுதப்பட்டது)

அலைகளை வாசிப்பவள் பற்றிய காற்றின் குறிப்பு

அவள் பற்றிய உயிரற்ற பாடல்
ஒதுங்கும் அலைகளில் அவிழ்க்க அவிழ்க்க
பெருகத் தொடங்கிற்று உட்சுருண்ட அர்த்தப்பாடு
அர்த்தங்கிளின் மொழிபெயர்ப்பைச் சொல்லிப் புலம்பிற்று
காற்று

அவளது வாசிப்பில் கடல் தேவனானான்
ஆசிர்வதிக்கவென ஆயிரம் கைகளோடும்
அவள் மீது புணர்ந்து கிடக்க குறிகளோடும்
எழுந்து வந்தான் தேவதேவன்

அவனது காலடியில்
மீண்டும் சுருண்டு போயினாள் அவள்.

மறுபடி ஒருநாள்
கரையில் புதைந்தவள் திடுக்கிட
திருக்கடல் சர்ப்பமானது
படமெடுத்தாடல் தொடங்கவும்
நஞ்சு கொட்டுண்டு திசைகளும் நீலமாயிற்று
நஞ்சள்ளிப் பருகியே மூர்ச்சையானாள்
அவள்
முன்னமொருநாள்
மாக்கடலை ஆவல் பூரிக்க விரித்தாள்
பொங்கி நுரைத்த அலைகளில்
சிறகெடுத்துப் பறந்தது அவள் மனம்
அது குறுங்கணம் தான்

மறு கணம்
கடலை கண்ணீராய் வாசித்தாள்
அவளது விழிகளுக்குள்
ஆயிரம் கடல்கள் திரண்டன

கடலை விதியென யாரோ மொழிந்தனர்
கரையொட்டி நின்றவளை
ஆழியுள் இழுத்து நீர்ப்புதையல் செய்தது
மாக்கடல்

அவள் மேலும் சிதைந்தாள்
பிறகு எழுந்த ஒவ்வொரு அலையிலும்
அவளது ஒப்பாரியே ஒட்டியிருக்கிறது

முடிவற்ற அவளது மறு வாசிப்பில்
ஆயிரம் திமிரோடு எழுந்து நிற்கிறது கடல்

2013 ஜனவரி 25

மரமேறிகள்

மழலையாய் வேரடியில் தவழ்ந்தவன்
சிறுவனாய் மரமேறல் தொடங்கினான்
கால்களில் சிராய்ப்புகளும்
நெஞ்சில் உராய்வுகளுமாய்
ஏறல் தொடரவும்
வட்டில் போய்
வாலிப முறுக்கோடு வீற்றிருந்தான்
நுங்கும் நுரையுமாக வியாபித்தது
காலமும்
காலத்தின் மீதான அவாவுதலும்

உச்சிச் சூரியன் அவனது தலையில் தவிக்க
இறங்கத் தொடங்கினான்
சூரியனும் கிழடுதட்டிய படி கரைந்து போனது

இறங்கிக் கொண்டிருப்பவனின்
மரத்தடியில் வெட்டப்படுகிறது
அவனுக்கான குழி

குழி நிரம்பி வழிகிறது
ஓராயிரம் ஏக்கங்களும் எதுவுமற்ற நம்பிக்கைளுமாய்

2013 மார்ச் 22

பேரீச்சம்பழத்தின்
முறை கேடற்ற வாக்கு மூலம்

பேரீத்தம் பழத் துண்டாய்
றமழான் பிறை கனிகிறது
அதன் சிறு துண்டும் மிடர் தண்ணீரும் கொண்டு
உபவாசத்தின் உவகை பூரித்தன மனசுகள்

அராபிய மண்ணடி வேரில் விளைந்தது
அவர்களது நிய்யத்தும் பொய்த்துப் போகுமாறு
இங்கு எவரெவர் வசமோ
பரிசுப் பெருளாய் திரள்கிறது
போதாக்குறைக்கு
விலையேற்றப்பட்டு விற்பனைத் தராசில் நிறைகிறது

நீதியின் மீஸான் தலை கவிழ

மிடர் தண்ணீரும் பேரீச்சம் பழத்துண்டும் கொண்டாவது
நோன்பு திறக்கக் காத்திருந்த மிஸ்கீன்கள்
இன்னும் தான்
பேரீச்சம்பழத்தில் திறக்கப்படாத நோன்பிருக்கிறார்கள்

பேரீத்தம் பழத்தின் பிறைத் துண்டாய் கனியும்
றமழான் பிறைக் காலத்தில்
அதன் ஒட்டு மொத்தமும் முறைகேடாய்ப்போன
கதை கேட்டு
வெட்கித்துப் போனது அது
வெட்கம் கெட்டவர்களின் நாவில் ருசிப்பதும்
கைகளில் கிடத்தலும் பற்றி

2013 ஏப்ரல் 07

●

காற்றும் மௌனித்த கணம்
சிறு சருகும் சலனமற்றுக் கிடக்க
சடைத்தெழுந்த மரத்தின் கீழ்
காற்றைக் கடத்திச் செல்கிறது
பெரும் பற்றை

மெல்லப்பரவிய மென்பனி போர்த்திய
மெய்யின் பாடல்
சூரியக் கொடியில் உலர்ந்தது

நான் எனக்குள் தொலைந்து போகிறேன்

நிலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டெழுகிறது
நேற்றைய மழையின் எச்சமாய்
சிறு காளான்

2013 மே 20

வர்ணங்கள் உறிஞ்சும் நிலவு

ஆச்சரியத்தில் கிடந்தன எல்லா மலர்களும்
தேனூற
வண்டு அருந்த வந்தமர்ந்த பொழுது
வெப்புசாரம் தணிய
தென்றலின் இடுக்குகளில் செருகிய குளிர்ச்சியை
வியாபித்து நீ சிறகுலர்த்தினாய்

நிலவோயாப் பழைய நெடும் பொழுதுகள்
எனக்குள் கருகத் தொடங்கின

அது வருணங்கள் உறிஞ்சும் பெருத்த நிலா

நிலவு பற்றி மூட்டப்பட்ட
புராணக் கதைகள் பலவும் படித்துப்பார்த்ததில்
நசிபடத் துடித்திருந்தது என் மென் நெஞ்சு

எனக்கென
நிலவு பொரித்ததும் பொரியாததுமான
குஞ்சுகளில் கூர்ந்து
குறுஞ்சிறகுகள் தேடினேன்

வெகு காலமாயிற்று

நீ
பொறியெடுத்துத் தீயிட்ட குஞ்சில் தானே
கருகித் தணிந்தது மகாகாடு

அது என் மனசு

சொற்களற்ற சூட்சும வெளியில்
மௌனப் பாடகன் செத்துக் கிடந்தான்
அமாவாசைகள் பெருத்தன
நிலவற்ற வர்ணங்கள் மீண்டும்
உறிஞ்சத் தொடங்கின

2013 ஜூன் 07

அபேபாலவின் பேனா பீச்சிய புதிய புராணக் கதை

சிறப்புப் பாயிரம்

பஞ்சசீலம் பரிமாறிய அரசதரு நிழலில் கொதிப்பு
கடவர தேவு எழுந்தருள
பக்தகோடிகள் பரவசத்தில் மூழ்கின
கட்டுக்கட்டாய் கட்டுக்கதையாய்
அபேயவின் பேனாவில் ஊறிற்றுக் கொடுந்துயர்
கொஞ்சமும் மனங்கொள்ளாப் புராணக் கதையாய்

வீடற்றவர் காதை

சோமாவதி சைத்தியவின் முன்தெருவில்
வதிவிடமற்று அலைந்தவர் மேல்
கடவர தெய்வத்தின் பெயர் சொல்லி
திரிசூலம் ஏறிற்று நெஞ்சில் குருதியும் பெருந்துயர்
துயரம் நெடிது வழிய
புத்தரின் பரிசுத்த பாதம் படிந்த
விகாரை நோக்கி
வெட்கித்துப் போனது மூவாயிரத்து சொச்ச நாட் பெரும்
பொழுது

வேரோடு பிடுங்கி வானில் எரித்த காதை

வியாபிக்கத் துளிர்த்த
விருட்சத்தின் மூலவேரும் ஒடித்து
வானவெளியில் சாம்பலாய்க்கரைத்த வேள்வியிலிருந்தோர்
துயிலகத்தில் துரோகித்த கதையும் பொய்க்கதையாகுமோ
அபேபாலவின் பேனா பீச்சிற்றுப் புதுக்காதை
கொஞ்சமும் மனமேற்கா
காலத்திடை சுருண்டு வீழ்கிறது வரலாறு

கனவு காண் காதை

தீ மிதிப்பாய் உமிழ்கிறது பேனா தீக் கனவு
ஆருடக்காரச் சிறுவனின்
அல்லிப் பூந்தட்டில்
இப்போது மலர்கள் இல்லை மணமும் இல்லை
துர்வாசம்
அபேயவின் எழுத்தில் வடிகிறது

புத்தபெருமானின் புனிதத்தில் கரிபூசும் காதை

ஆருடங்களும் சவால்களும் முறையீடுகளுமாய்
பரிசுத்தமான புத்த பெருமானின் காலடியில் வீழ்ந்து
கருகிற்று எழுத்து
கபிலவஸ்துவின் புனிதத்தின் மீதும்
காவி நிறத்தில் இன்னும் ஆயிரத்துச் சொச்சப் புராணங்களுக்காய்
பேனாவின் மை நிரம்பலாம்

2013 ஜுலை 05

(முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் மர்ஹூம் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப் அவர்களின் மரணம் நிகழ்ந்து நீண்ட காலத்திற்குப் பின் அபேபால என்பவர் வெளியிட்ட கருத்துகளுக்கு எதிர்வினையாக எழுதப்பட்டது)

●

வெற்றுக் கலசமாகிக் கிடக்கிறது
ஊற்றி ஊற்றி நிரப்புகிறாய்
பொங்கிடும் ஆவலில்
பூத்துக் காத்திருக்கின்றன பூ முகங்கள்
எனினும் நிரம்புவதாயில்லை கலசம்

யாராகிலும் கண்டுகொள்ளுங்கள்
நிரப்புவதாய் பாவனை செய்வதையும்
பால் புளித்துப் போயிருப்பதும்
கலசத்தின் அடியில் துவாரங்களிடப்படுவது பற்றியும்

2013 ஆகஸ்ட் 17

இசைத்தல் மரத்துப் போன பியானோ

இசைத்தல் மரத்துப்போன பியானோவின் நரம்புகளில்
நினைவுகள் மீளமீளச் சுண்டுகின்றன
காற்றின் அதிர்வை ஒளித்துவைத்துக்கொண்டே
நீ மெல்லிய குரலில் நாதமிசைக்கிறாய்
பியானோவின் இசையாய்
நிரம்பி வழிகிறது என் மௌனமும் கவிதையும்
இனி
மீத்துயர் கவியும் வரள்மனசிலிருந்து
நீயெதை மீட்டல் கூடும்
இசைத்தல் மரத்துப்போன பியானோவின் நரம்புகளில்
மீளவும் உயிர்ப்பதென்ன
வசீகரத்தின் லாவண்யம் பூரிக்க
நீ
மேலும் ஒரு காதை தூரம் பறக்கிறாய்
சிறகுகளும் இசைக்க யார் கேட்டல் கூடும்
கரித்துப்போன நானும் நாளும் நரம்புகளுமாய்
அலைந்து திரிகிறது
மௌனம் போர்த்திய காற்றும் காலமுமாய்
இற்றைப் பொழுது.

2013 ஆகஸ்ட் 29

வன்முறையால் நிழற்றப்படும் பொழுது

பொழுது
எல்லோருக்கும் முன்னால்
வெள்ளைத்தாளாய் விரிந்து கிடக்கிறது
வர்ணங்கள் நிரம்பியிருக்கும் காலத்தின் குவலையிலிருந்து
ஒவ்வொருவரும் அள்ளியெடுக்கின்றனர்
வெவ்வேறு நிறங்களிலான ஒவ்வொன்றும் பலதும்

அவரவர் வசமென முகிழ்க்கும் சுயங்களைப்
பூசுதல் தொடங்குகின்றனர்
சிலரிடமிருந்து
அழகிய பூக்கள் நிலவினது சிறு துண்டு
புறாவினது சிறகின் நுனி
வேரிலிருந்து துளிர்க்கும் வியர்வையின் துளியென
ஓவியங்கள் விரிகின்றன
மேலும் பலரிடமிருந்து

கொம்பு முளைத்த கொடிய விலங்கு
புறாவைத் துரத்தும் கழுகின் கால்கள்
படமெடுத்தாடும் விஷம் பூசியதான அரவம்
ஆழிப் பேரலையின் இரைச்சலோடு எழும் பயங்கரம்
ஆயிரம் தலைகொண்டதொரு பேயென
கூத்தென நிகழ்கிறது

வன்முறை வெடிக்கிறது வெடிப்பின் வலியில்
பீறிடுகிறது ரத்த நிறத்தில் மனங்களிலும் கொதிநிலை
நீயும்
வன்முறை கொண்டு நிழற்றுகிறாய்
பெரும் பொழுது

நீ வீசியெறிந்த வலையில்
சிக்கித் துடிக்கும் சிறு மீனாய் கிடக்கிறது
பொழுதும் பொழுது மீதான
எனதான அத்தனையும்

2013 செப்டம்பர் 5

ஊதா நிறப்பூக்கள்
ஒவ்வொன்றாய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன
குதூகலத்தில் பூரித்து பொறுக்கத் தொடங்கியது
மென்விரல்களில் குழந்தை
அதன் விரல் இடுக்கில்
நிரம்பி வழிகிற பூவில்
ஒரு
வண்ணத்துப் பூச்சியின் படபடப்பு

2013 செப்டம்பர் 07

வனாந்தரங்களில் பசித்தலையும் காதல்

அ. வெறும் வனாந்தரவெளி
சிறு செடியுமில்லை, இலையுமில்லை, பூவுமில்லை
வெக்கை காற்றில் அனல் வீசுகிறது
சுனைகளும் வரண்டன
வெடித்த தரையில்
காலூண்றவும் ஒண்ணாத்துயர்

இலைத் துண்டையோ மிடர் தண்ணீரையோ
அவாவியபடி அலைகிறது
ஆட்டுக் குட்டி

ஆ. பேதங்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட இருப்பு
அடக்கு முறை வேரோடி
நம்பிக்கை வெந்து கிடக்கிறது
மனிதமும் செத்து வீழும்
பாழ்நிலத்தில்
பசித்தலைகிறது நெடுங்காதல்

2013 செப்டெம்பர் 08

●

முரசம் ஓங்கிற்று
மோதுகை தொடர்ந்திற்று

உதிரத் தொடங்கின
கானகமும் அதி சோலைகளும்
அருவிகள் அலைகள் அலைகளினது துளிகள்
பூவினது இதமும்
புறாவினது சிறகும் சிறகினது நுனியுமென
எல்லாமும் உதிர்ந்து விழுகின்றன

முரசம் வெடிக்கிறது
குருதி தெறித்துப் படிகிறது
மூன்றாம் தசாப்தம் கடந்தும்

குருதி படிந்த தசாப்தங்களைக்
கழுவத் தொடங்கிற்றுக் காலம்
காலத்தின் கரங்களில் புது நிறக்குருதி

2013 நவம்பர் 04

கழுத்தை நெரித்துக் கொள்பவன்

காலம் செக்கனாய்ச் சுருங்கி
கடுகதியாய் வியாபிக்கும் செக்கல் பொழுதொன்றில்
கழுத்தை நெரித்துக் கொள்பவனைக் கண்டேன்

எல்லாச் சங்கடங்களும் விரித்துப் போட்ட வலையில்
சிக்குண்டு வெளியேறத் தவிப்புற்றான் அவன்
அவனைப் பற்றிக் கவலையுறுவாரில்லை
சிக்குண்ட சங்கடங்களிலேயே தனித்தலைகிறான்

அவன் அலைவுறும் தெருவில்
முட்கள் புதிது புதிதாய் முளைக்கின்றன
திசைகள் வேறுவேறு காட்டி முடக்குகின்றன
அவனிடம் எல்லைகள் உண்டெனினும்
அலைவுறுதல் தவிர்ப்பதாயில்லை

அவனது தோட்டத்தில் பூக்களும் இல்லை
கணமென வீசும் தென்றலையும் காணோம்

அவன் வினையாற்ற முனையும் கருமங்களில்
வந்தமர்கிறது அயர்வுறும் இயலாமை
அல்லது கருமைப் பூச்சு விழுகிறது
முகமூடியணிந்து சிரிக்கும் முகங்கள்
முகமன் கூறி குழிதோண்டுகையில்
அவன் புதைவுறுகிறான்

அவன் சிரசத்தின் மேல் கல்லாய்க் கட்டி
சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது ஒரு தொகைத் துயரப் புத்தகம்
துயரத்தைப் படித்து முடிப்பதற்காய்
வெகு தூரத்தில் மெல்லத் துளிர்க்கும்
ஒளிப்பூச்சு அவாவை நோக்கி மேலும் முயலுகிறான்

காற்று ஒளிப்பூவை உதிர்க்கிறது
அவன் மீது மேலும் படர்கிறது துயரக் கொடி இருள்

மறுபடியும் செக்கல் பெருத்த கரும்பொழுதொன்றில்
அவனைக் காணுகிறேன்
கழுத்தை நெரித்துக் கொள்ளும் அவன்
குரலடங்கிக் கிடக்கிறான்
அவன் பெரு மௌனத்தின் மீது
கருங்குரங்குகளும் தெருநாய்களும்
கழுகுகளும் கழுதைகளுமாய்
கூத்தொன்று நிகழ்கிறது

காலக் கொமுக்கியில்
புழுவாகிறான் அவன்

2013 டிசெம்பர் 11

●

தொப்பி வியாபாரி
வெயிலின் சிறையில் தப்பி
மரநிழலில் அயர்கிறான்

கூடையில்
வண்ண வண்ண தொப்பிகள்
ஒவ்வொரு குரங்கும் அணிந்து கொள்கிறது
அளவளவாக

விழித்துப் பார்க்கையில்
வெறுமையாய்க் கிடந்தது கூடை

பழைய வியாபாரியின் பாணியில்
தலையில் கிடந்த தொப்பியை
கழற்றி வீசினான்
மற்றொரு புதுக் குரங்கு அதனையும்
அபகரித்துத் தாவியது

காலிக் கூடையோடு
இப்போதும் அலைகிறான்
நவீன தொப்பி வியாபாரி

2014 ஜனவரி 01

துப்பாக்கிகள் வர்ணந் தீட்டுகின்றன

சிவப்பொழுக செதுக்கிய ஓவியங்கள்
சாட்சியாய் அலைகின்றன

ஓவியங்களில்
மரக்கறி விற்பவர்கள்
சோற்றுப் பார்சலையும் அரை விலையில் ஈகிறார்கள்
அன்னதானமிடுகிறார்கள்
சிலபோது சிரமதானத்திலும் ஈடுபடுகிறார்கள்

ஊர்களைப் புதிதாய் வர்ணமயமாக்க
றோட்டுகள் போடுகிறவர்கள்
பாட்டுக் கச்சேரியும் வைத்துக் குதூகலிக்கிறார்கள்
அவர்களில் சிலர்
சக்கர நாற்காலிகளுக்குள் இருப்பைச் சுருக்கி
சிலையாகிக் கிடக்கின்றனர்

சிவப்பொழுக சித்திரங்கள்
சாட்சியம் சொல்லுகின்றன

இடிபாடுகளிடை செப்பனிடத் தொடங்குகையில்
ஒப்பாரிகளும் சாபங்களுமாய்
அந்தரித்து உலாவுகின்றன ஒரு யுகத்தின் சாட்சியம்

நகரங்களை நிர்மாணிப்பதாக
நிலங்களைத் தோண்டுகையில்
முன்னமொருக்கால் காலூன்றிய பொழுதில்
புதைத்த புனித எச்சங்கள்
புதிய ஓவியங்களாய்
மீளவும் சாட்சியம் சொல்லுகின்றன

2014 மார்ச் 23

●

மௌனத்தின் பூட்டுக்களால்
நா சிறைபட்டுக் கிடக்கிறது
யாராகிலும் சாவி கொடுக்கக் கூடுமெனின்
உள்ளிருந்து
உணர்ச்சிகள் நூறு பீறிட்டெழும்

அப்போதெல்லாம்
அவர்கள் கட்டமைக்கும் அதிகாரவெளி
தூசாகிப் போகும்

2014 மே 01

உயிர்ப்பு 2

எனக்குள் மிக அதிகாலையாய் கூவுகிறாள்
இருளிலிருந்து இதயத்தை
வெளியே எடுக்க முடியாது தவித்தலைகையில்
ஒளியைப் பூசியபடி பூரிக்கிறாள்

அவள் இசைக்கும்
அன்பு கலந்ததொரு உயிர்ப் பாடலில் தான்
எனக்குள் மீளமீள விடிகின்றன
ஆயிரத்தோராவது அதிகாலையும்

குழந்தை
எனக்குள் சூரியனை ஏற்றியபடி
மீண்டும் பிரகாசிக்கிறாள்

2014 ஜூன் 27

முல்லை முஸ்ரிபா இலங்கையில்
முல்லைத்தீவு மாவட்டம் தண்ணீரூற்றில்
பிறந்தவர். மர்ஹூம்களான முஹம்மது
முஸ்தபா ஸரிபா உம்மா தம்பதியின்
இளைய புத்திரர்.

தண்ணீரூற்று முஸ்லிம் மகா
வித்தியாலயத்தில் அகரம் தொடங்கி,
முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக்
கல்லூரியில் உயர் கல்வி கற்றவர்.
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம்
பெற்று, கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்,
இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகம்,
தேசிய கல்வி நிறுவகம், மதுரை காமராஜர்
பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில்
பட்ட மேற்கல்வியைத் தொடர்ந்தவர்.

எட்டாம் வகுப்பிலேயே
இலக்கியப் பேனா பிடிக்கக்
கற்றுக்கொண்ட இவர் தொண்ணூறுகளில்
இருந்து ஈழத்து எழுத்துப் புலத்திலும்,
பல்வேறு தளங்களிலும் வினையாற்றிக்
கொண்டிருப்பவர்.

'வன்னிப் பிரதேசத்தின் முக்கிய கவிஞர்களுள் ஒருவராகக் கருதும்படி
முல்லை முஸ்ரிபாவின் முதலிருதொகுதிகளும் அமைந்தன. "சொல்
லில் உறைந்து போதல்" அவருடைய மூன்றாவது கவிதைத் தொகுதி.
அவருடைய கவிதைகள் மக்களின் இன்ப துன்பங்களைப் பேசுகின்
றன. அவருடைய சமூகம் பேரினவாதத்தினதும் குறுந் தமிழ்த் தேசி
யத்தினதும் கொடுமைகளை அனுபவித்த சமூகம். முஸ்ரிபா அக்
கொடுமைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார். பிற கொடுமைகளைப் பற்றியும்
பேசுகிறார். ஆனால் அவரிடம் இனப் பகையோ குரோதமோ இல்லை.
ஒவ்வொருவர் தனது துயர அனுபவங்களையோ ஆதங்கங்களையோ
வைத்து அவற்றின் அடிப்படையில் முற்றுமுழுதாகப் பிற சமூகங்களின்
மீது பழிசுமத்துகிற ஒரு போக்கு மிகுந்துவரும் ஒரு சூழலில் இவ்வா
றான ஆரோக்கியமான அணுகுமுறைகள் நமக்கு முக்கியமானவை.
முல்லை முஸ்ரிபா தொடர்ந்தும் சமூக நீதிக்காகவும் மனித இன
நலனுக்காகவும் குரல் கொடுக்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன். அதற்
கான ஊக்குவிப்பு அவருக்கு நமமெல்லாரிடமிருந்து கிடைப்பதாக.

கவிஞர் சி. சிவசேகரம்

ISBN: 978-955-0280-03-2